

УДК 71. 01

КОНЦЕПЦІЯ ФОРМУВАННЯ ІНОВАЦІЙНОГО СЕРЕДОВИЩА

Автор – Остапенко С.¹, студ.

Наукові керівники – Харченко К. С.², к. т. н., доц. каф. ДРАС

¹senyaost4@gmail.com, ²katerinaharchenko75@gmail.com

Придніпровська державна академія будівництва та архітектур

Проблематика розвитку архітектурного середовища охоплює широкий спектр питань, пов'язаних з екологією, енергоефективністю, соціальними та економічними аспектами. З боку енергоефективності та екології, проблематика полягає у зменшенні споживання енергії та використання енергоефективних технологій для забезпечення житлових та комерційних будівель, міст та інших інфраструктурних проєктів. Був проаналізований досвід наукової роботи і дослідження, – спрямовані на вивчення сталого розвитку архітектурного середовища таких авторів, як М. М. Моїсєєв, В. Вовк, Джон Стюарт Міл, Петер Ньютон, Річард С. Ходжсон, Герман Дейлі, Ернст Вайцеккер, Андерс Війкман, А. Іконніков, С. Лінд, П. Нагорний. Кожен з авторів зосереджується на різних аспектах сталого розвитку архітектурного середовища, наприклад, зв'язку між зеленим будівництвом та сталим розвитком, екологічно чистих матеріалах у будівництві, реабілітації історичних будівель з точки зору сталого розвитку та ін. [1–3].

Мета. Полягає у формулюванні переліку основних принципів сталого розвитку архітектурного середовища, механізму їх використання для оцінки існуючого архітектурно-містобудівного середовища та концепції поліпшення цього середовища згідно цілей сталого розвитку. Сформулювати концепцію інтеграційного процесу розвитку інноваційного архітектурного середовища згідно принципів сталого розвитку.

За визначенням Всесвітнього комітету з питань довкілля і розвитку при ООН «сталий розвиток» можна розглядати як зобов'язання суспільства діяти у спосіб, що підтримуватиме життя, і дозволить нашим нащадкам жити комфортно у дружньому, чистому і здоровому світі. Головне завдання стратегії сталого розвитку полягає у забезпеченні умов збалансованого функціонування соціальної, економічної та екологічної складових системи.

Аналізуючи світовий досвід проєктування та впровадження стратегії сталого розвитку, можна виділити основні принципи, які лежать в основі стратегії і її інструментів впровадження сталого розвитку в архітектурно-містобудівне середовище. Всі принципи поділяються на три групи відповідно до складових аспектів сталого розвитку: екологічні, соціальні, економічні [1; 2; 4; 5].

Стратегія сталого розвитку покликана забезпечити тривале і стабільне функціонування системи, до якої впроваджується дана стратегія. При цьому особлива увага приділяється розвитку суспільства і людині, як складовим системи. Система, в якій розвиваються відносини людини та суспільства, має ієрархію рівнів: мікрорівень, мезорівень, макрорівень, гіперрівень, які відповідають архітектурно-містобудівним утворенням. У зв'язку з цим важливо приділити особливу увагу головним підходам у визначенні й обґрунтуванні критеріїв та показників сталого розвитку архітектурно-містобудівних утворень.

Тому у розробці стандартів життєдіяльності населення, особливо в умовах техногенно обтяжених регіонів України, необхідно дотримуватись системи оцінки середовища та моделювання стратегії сталого розвитку містобудівних утворень. Концепція іритаційного процесу реновації ієрархічних рівнів містобудівної системи ґрунтується на оптимальній оцінці стану рівнів та має за мету сбалансування аспектів сталого розвитку та стабільний їх розвиток. Таким чином, формування критеріїв оцінки стану середовища, виявлення потенціалу до сталого розвитку та моделювання стратегії розвитку окремих його показників з метою балансування та поступового нарощування – є запорукою стабільного, урівноваженого і поступового сталого розвитку архітектурного середовища на будь-якому рівні організації.

Список використаних джерел

1. Шаталюк Ю. В. Сучасна практика проектування адаптивних архітектурних об'єктів : аналіз прикладів та особливості. *Науковий вісник будівництва*. Т. 88, № 2. Харків : ХНУБА, 2017. С. 69–73.
2. Шаталюк Ю. В. Методичні рекомендації щодо проектування адаптивних архітектурних об'єктів. *Архітектурний вісник КНУБА*. Вип. 11–12. Київ : КНУБА, 2017. С. 545–550.
3. Шаталюк Ю. В. SWOT-аналіз як метод дослідження перспектив розвитку адаптивної архітектури. *Наукове видання «Комунальне господарство міст»*. Серія «Технічні науки та архітектура». Вип. 135. Харків : ХНУМГ, 2017. С. 74–79.
4. Яценко В. О. Містобудівні основи розвитку локальних систем розселення об'єднаних територіальних громад : автореф. дис. на здобуття наук. ступ. доктора арх. Київ : КНУБА, 2021. 40 с.
5. Kusenbach M. Street phenomenology : the go-along as ethnographic research tool. *Ethnography*. 2003. Pp. 455–485.